

အဲဒါကြီးကိုချစ်တာ

မအေးကြည် .. မခါတွန် နှင့် ဒေါ်တင်စိန်တို့လောက် ကိုပွဲကြီး အကြောင်း ကို မည်သူမှ မသိနိုင်ချေ ... ကိုပွဲကြီး..တစ်ဈေးလုံးကို ငွေတိုးပေးစားနေသူ နေ့ပြန်တိုးပေးစားနေသူ ဟုသာ အပေါ်ယံမြင်ကြမည်ဖြစ်ပါသည်။ တကယ်တမ်း ကိုပွဲကြီး အကြောင်း သိသူတွေကကိုပွဲကြီးထံမှ နှီးတစ်ပင်အပ်တစ်ဖျားပင် မငှားကြပေ။ အထူးသဖြင့် မတင်စိန်ခံခဲ့ရသော ပြဿနာကိုကြည့်လျှင် ကိုပွဲကြီးပေးသော ငွေတိုးက “ဘဝ” ကိုငှားစားခြင်းဖြစ်နေ၏။ တစ်ချိန်က ဆူဖြိုးစ တစ်ခါ ခါး၊ တင်၊ ရင်၊ အချိုးကျနေသာ အသက်(၄၀)အရွယ် ဒေါ်တင်စိန်ခမျာ ခါးချိလေး ဖြစ်နေရှာပြီ။ မကြာခဏ ကလေးဖျက်ချရသောဒဏ်ကြောင့် လည်ပင်းလေးလည်း ဝေသာလီဗျိုင်းမလေးနယ် ရှည်ထွက်နေပြီဖြစ်သည်။ ပုခုံးတွေကျွံကာ တင်ပါး တွေ ရှူးဆင်းသွားကြ၏။ ထူးထူးကဲကဲ နို့ကြီးနှစ်လုံးသာ တုံတုံအိအိကြီး ကျန်နေရစ် လေသည်။ အေအိုင်ဒီအက်(စ်) ရောဂါသတိထားဟု ဈေးရှေ့တွင်ဆိုင်းဘုတ် လာစိုက်သောနေ့က ကိုပွဲကြီးအတွက်ကွဟု ဓာတ်သိတွေကဆို၏။ ပွဲကြီး ကလည်း (၅၀)အတွင်းသာ ချဉ်းနင်းဝင်လာသည် မာန်ထနေသော မျက်နှာကြီးက ဆယ့်နှစ်ရာသီ စိုပြေနေဆဲပင် ... ဦးပွဲကြီး စိတ်ဝင်စားသော ဂျိုင်းမွှေးရှည်မလေး“ပိုးဥ”ကိုတော့ ဦးပွဲကြီး ကအတည်ယူမည်ဟု ကြွေးကြော်လေသည်။ ပိုးဥအဖွား.. ဖွားစိန်ကလည်း အထည်ဟောင်းရောင်းနေတဲ့ ဘဝထက် ပွဲကြီးပွဲရုံ ခန့်ခန့်ကြီးထိုင်နေရမည့် အရေးကိုတွေးကာ သဘောတူပြီး ဖြစ်၏။ လောကကြီးသည် စက်ဆုတ်ရွံရှာ စရာ လူတွေနေသော ပတ်ဝန်းကျင်၌ စက်ဆုတ်ရွံရှာစရာ တကယ်ကောင်း၏။ သီလသမာဓိပြည့်ဝသော လူများ ပတ်ဝန်းကျင်၌ အညှီအဟောက် ကင်းစင်ကာ အလွန်အေးမြငြိမ်းချမ်းလှစွာ၏။ “ပိုးဥ” သည် အေးမြငြိမ်းချမ်းသော ပတ်ဝန်းကျင်၌သာနေလိုသူ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဈေးအတွင်းရှိ ဈေးမိသားစုများ ဘုံကထိန်ပွဲဖြစ်ဖြစ် ၊ သင်္ကြန်ပွဲဖြစ်ဖြစ် ပိုးဥ အမြဲပင် ရှေ့တန်းကပါသည်။ ပြောစရာရှိသည်က ပိုးဥ ၌ ထူးထူးဆန်းဆန်း ကာလသားတွေသတိထားမိ သော အရာမှာ ‘ဂျိုင်းမွှေး’ ရှည်ရှည်လေးတွေပဲဖြစ်သည်။ ဦးပွဲကြီးကိုယ်တိုင်ပင် ပိုးဥ နှင့် ကားပေါ်တွင် တစ်ခါဆုံခဲ့မိပြီး ထိုဂျိုင်းမွှေးများကိုမြင်၍ ပိုးဥကိုစိတ်ဝင်စားခဲ့ လေသည်။ ပိုးဥ ကလည်း မဲမှောင်နီကျင်သော သူမ၏ ဂျိုင်းမွှေးလေးများကို တယုတယ မွေးထားခဲ့သည်။ ဖွားမြင် ပိုးဥ နှင့် မြေးအဖွားနှစ်ယောက်ထဲဆိုကြတိုင်း ပိုးဥ မိဘ နှစ်ပါးအကြောင်း ဇာတ်စုံခင်းကျင်းပြောဆိုပြလေ့ရှိလေသည်။ “ဦးအမေ မယ်မှုဲက ကတုံးမအေ့..” “ငယ်နံမယ်လား အဖွား..” “ဘယ်ကလား.. ငယ်နံမယ်ကမှာလဲ အေရယ်.. သူ့မှာအရွယ်ရောက်ပြီး အမွှေးအတောင် မစုံလင်လို့ အတွင်းသိ အစင်းသိတွေက ကတုံးမလို့ ခေါ်တာဟဲ့..” “ဟင်..အမေက..အမွှေးမစုံဘူး.. ဟလား” “ဟုတ်ပတော်.. အစကတည်းက ညည်းအမေနဲ့ ကျုပ်သားကို သဘောတူ ကြတာမဟုတ်ဘူး” “ဦးအမေ ဦးကိုလည်းမွှေးရော .. “ကတုံးမ” ဆိုတာ လူတွေသိကုန်တော့ .. ဦးအဖေက ရှက်သတဲ့လေ.. မိန်းမ အမွှေးမပေါက်တာ အဆန်းလားတဲ့ပေါ့.. ဝိုင်းပြောကြပေမယ့် ဘသားချောက ဘယ်အချိန်ကတည်းက

စိတ်ပျက်နေမှန်းမှ မသိတာ .. ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားလိုက်တာ.. ခုထိပဲ..အံ့ရော..” “ ဟင် အဖေကလဲ. အမွှေးမပေါက်တာ အစတည်းက သူမသိဘူးလား.. ဖွားမြင်ရယ်..” “ ဟဲ့.. သမီးရည်းစားတုန်းကတော့ ဘယ်သိမလဲ.. ညားလဲညားရော သိတာပေါ့.. ညီးအဖေက ဇီဇာကိုကြောင်ပါတယ်.. အဓိပ္ပါယ်မရှိတာ..” ဖွားမြင်ကိုယ်တိုင် သူးသားလူမောင်ကို မကျေမနပ်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အမွှေးအတောင် မစုံတဲ့ မိန်းကလေးတွေ အိမ်ထောင်ရေး မတည်မြဲဘူးဆိုတာတော့ လက်တွေ့ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ပိုးဥ.. ဒီအယူအဆကြီးကို လက်မခံချင်ဘူး..။ ဓမ္မဓိဋ္ဌာန် မကျဘူးထင်တယ်..သဘာဝမဟုတ်ဘူး.. ကိုင်း ပိုးဥ ကျတော့ ပေါက်လိုက်တာမှ မွေးရော ဂျိုင်းမွေးရော ခြေသလုံးမွေးရော နှုတ်ခမ်းမွေးလေး တွေတောင်ရေးတေးတေးပါသေးတယ်။ “အမေက..ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဆုံးတာလဲ ဖွားမြင်..” “စိတ်ပေါ့အေ.. သူ့ယောက်ျားက ဘာမှအပြစ်မရှိတဲ့သူ့ကို တစ်နှစ်ပဲပေါင်း ပြီး ပျောက်သွားတော့ သူ့လဲစိတ်ထောင်းကိုယ်ကြော နဲ့ ဆုံးပါးသွားရတာပဲ..” “ ရက်စက်လိုက်တာ အဖေရယ်..” ဟု ပိုးဥမျက်ရည်တွေဝဲကာ နာနာကျည်း ကျည်း ရေရွတ်မိသည်။ ယခုနေ အဖေ့ကိုတွေ့လျှင် ရင်ဘတ်ကြီးကိုစုံကိုင်ဆွဲကာ ထုထုပြစ်လိုက်ချင်စိတ်ပေါက်သည်။ ထားပါတော့.. ဒါက ပိုးဥ ဘဝအစိတ်အပိုင်းတစ်ခုဘဲဆိုပါတော့ ဒါ့ကြောင့် ဒီအကြောင်းတွေကြောင့် ပိုးဥ အမွှေးဆို .. ဘာအမွှေးဖြစ်ဖြစ် အကုန်လုံးအရှည် ထားတယ်.. သတယ်.. မွေးတယ်..။ ပိုးဥပါးပြင် နှုတ်ခမ်းတွေမှာလည်း မှည့်တွေက ရှိသေးသည်။ လူချစ်လူခင်ပေါ သလားလဲ မမေးနဲ့. ပိုးဥဆိုလျှင် ဈေးအပြင် ကွမ်းယာဆိုင်ကနေ ဈေးအတွင်း ဟိုး အနောက်ဖက်က ဈေးအိမ်သာတွေထဲအထိ အကုန်သိသည်။ အထူးသဖြင့် အမွှေးရှည်မလေးအဖြစ် လူပိုသိများသည်။ ပိုးဥ ငွေဖလား တစ်လုံးဖြင့် အလှူခံလိုက်ပြီးဆိုလျှင် တစ်နေ့တည်း လေးငါးထောင် ပက်ခန့်ရ၏။ ထို့ကြောင့် အထည်ဆိုင်က ဈေးသာရေး နာရေး ဥက္ကဋ္ဌ အစ်မကြီး မကြည်နဲ့. ရွှေဆိုင် ပိုင်ရှင် မသောင်းတို့ဆိုလျှင် ပိုးဥကိုလက်မလွှတ်ချင်ကြပေ။ မသောင်းဆိုလျှင် သူ့မောင်တော် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား မင်းလတ်နဲ့တောင် နေရာချာ့ဖို့ စဉ်းစားနေတာ ဖွားမြင်ကြီးရဲ့ အပြောအဆိုအနေအထိုင် ကြမ်းတမ်းမှုတွေ ကြောင့် နဲ့နဲ့တွန့်နေတာ.. ပိုးဥကတော့ အခုအထိ ဘယ်ယောက်ျားလေးကိုမှ စိတ်မဝင်စားဘူး အုံးသီးတန်းက ကိုစံအေးဆိုရင် ပိုးဥကိုသာရမယ်ဆိုရင် ပုဇွန်တောင် ချောင်းထဲက ရွံ့ရေတွေကိုတောင် ပက်ပစီလိုသဘောထားပြီး ကုန်အောင်သောက်ပြ မယ်.. ပြောနေတာ..။ ပိုးဥကလည်း အားလုံးကိုတုတ်တုတ်ပဲ.. ။ဘယ်လိုလူကိုမှန်းထားတယ် ဆိုတာလဲ ဘယ်သူမှ အကဲမခတ်တတ်ကြဘူး.. ။ သည်နေ့တော့ ပိုးဥနဲ့ ပန်းတန်းက မအေးအေးတို့ ခေါင်းဆောင်ပြီး သင်္ကြန်အတွက် အလှူခံတဲ့နေ့ပဲ ဆိုပါတော့.. ထုံးစံအတိုင်း ဈေးထဲမှာ ပုဆိုးဆိုင်ဝင် သည်ဆိုင်ထွက်နဲ့ အလှူခံလာလိုက် ကြတာ .. ဦးပွကြီးရဲ့ ပွဲရုံကိုရောက်လာသည်။ အားလုံးကလည်း “ပွကြီး” အထာညက်နေတာဆိုတော့ တစ်ခြားဆိုင်တွေ ကျော်ပြီးသွားကြတယ်.. ပိုးဥကလဲထင်တာပေါ့ .. ဒီအဘိုးကြီး ငါ့ကိုရိမှာဘဲလို့..။ ဒါပေမယ့် ပွကြီးက စားပွဲကတောင်မထဘူး..။ “ဘာအတွက် လိုက်ခံကြတာလဲ’ လို့လေအေးအေးနဲ့မေး၏။ “သင်္ကြန်အတွက်လေ အန်ကယ်ကြီးရဲ့ ပိုးဥနင်နေခဲ့လေ.. ဒို့ဟိုဘက်

သွားနှင့် မယ် ” ဆိုပြီး အေးအေးတို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လက်တို့ပြီးထွက် သွားကြတယ်။ “ချက်စီရေ.. ကျပ်တန်(၂)ရွက် ထည့်လိုက်ကွာ” လို့ သူ့ဆိုင်က အကူ ကုလားလေးကို လှမ်းအော်သည်။ ပိုးဥက နှစ်ကျပ်ကို ဘာလုပ်ရမှာလဲဟု ပိုးဥမာနသံလေးနှင့် ပြောသဖြင့် ဦးပွကြီးခေါင်းထောင်ပြီး မော့ကြည့်သည်။ ဘလောက်အင်းကျီ အဖြူနုနုလေး ဝတ်ထားတဲ့ ပိုးဥပုခုံးသားလေးတွေက တစ်ရစ်ပြီး လုံးနေကြသည်။ လက်ပြတ်အကျီ လေးအောက်မှ အစလေးတွေထွက်နေသော အမွှေးအမျှင်လေးများကို ဦးပွကြီး တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်သည်။ “အလှူခံတာမို့လား.. စေတနာရှိသလောက် ထည့်တာလေ..” “အော.. ဦးပွကြီးက ပိုးဥကို နှစ်ကျပ်ပဲ စေတနာရှိတယ်ပေါ့ ..ဟလား” “ဟဲ့.. ဒီကလေးမ ဘာတွေပြောနေတာလဲ ညီးအတွက်ဆိုရင် (၂)သောင်းလဲ မနုမော့ဘူး.. အခုဟာကဘုံအလုပ် ... ထည့်တယ်ဆိုရင်ပြီးရော ...” “မွန်မြတ်လိုက်တာနော်.. ကျေးဇူးတင်ပါတယ်. ဦးပွကြီးတစ်ယောက် ဒီထက်ချမ်းသာပါစေ...” ပိုးဥက ချက်စီကိုင်လာတဲ့ ငွေနှစ်ကျပ်ကိုတောင် မယူတော့ပဲ ပွဲရုံထဲက ဇောင့် ဇောင့် နဲ့ ထွက်သွား၏။ ဦးပွကြီးက ပိုးဥ၏ခါရမ်းသွားသော နောက်ပိုင်းအလှကို သွားရည်တမြားမြားဖြင့် ကြည့်ရင်း ပြုံးပြုံးကြီးဖြစ်ခါ ကျန်ရစ်လေသည်။ “ဦးပွကြီး ဘယ်လောက်ထည့်လဲ ဟင် ပိုးဥ ..” “နှစ်ကျပ်ပဲ မအေးအေးရယ် ကျမလဲစိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ ယူတောင်မယူခဲ့ တော့ဘူး...” “ဟင်.. နှစ်ကျပ် ဟုတ်လား ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ငါတို့နှစ်တိုင်း အလှူခံတိုင်း .. တစ်ရာ နှစ်ရာ အမြဲထည့်တာ ပိုးဥရဲ့.. ဒီနှစ် ဘယ်လိုလုပ်ချလိုက်ပါလိမ့်. ” အအေးအေးက ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့်ဖိကာ တအံ့တအော ပြာသည်။ ပိုးဥက မျက်နှာ လေးညိုညိုဖြင့် နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်ကာ တစ်စုံတစ်ရာ စဉ်းစားနေသည်။ “ပိုးဥ ကို .. တမင်ကလိလိုက်တယ်ပါ.. ဘာမှမဟုတ်ဘူး..” အထည်ဆိုင်ပိုင်ရှင် မကြည်က စဉ်းစဉ်းစားစားဖြင့်ပြောရင်း တစ်ခြားဆိုင်များဆီ ဆက်လက်ချီတက်၏။ ပိုးဥကတော့ သိပ်အစာမကြေချင်တော့။ တစ်နေ့လုံး နေရထိုင်ရသည်မှာလဲ မရွှင်။ ဦးပွကြီး၏ နှုတ်ခမ်းမွှေးကြီးကား ကားဖြင့် မပြုံးမရယ်မော့ကြည့်လိုက်သော မျက်နှာကြီးကိုပဲ မြင်နေမိသည်။ အဖွားမြ ကရယ်သည်။ “ပိုးဥ ရယ် ညီးကိုသက်သက်စလိုက်တာဖြစ်မှာပါကွယ်.. မောင်ပွက နှစ်တိုင်း နှစ်ရာထည့်နေတယ်ပါ.. ” အဖွားမြကပွကြီးဖက်မှ ရှေ့နေလိုက်နေပြန် သဖြင့် ပိုးဥပို၍ ဒေါသဖြစ်နေမိသည်။ ညနေဈေးပိတ်ချိန်ရောက်သည်နှင့် ပိုးဥ ဖွားမြကိုပင် မစောင့်တော့ဘဲ အိမ်သို့ ခပ်သုတ်သုတ်ပြန်လာခဲ့မိသည်။ စိတ်ထဲက အလုံးကြီးက တစ်ဆိုဆိုကြီးဖြင့် ကျန်နေဆဲပင်... ။ ဖွားမြက ဦးပွကြီးဆိုင်ဘက် လျှောက်လာခဲ့သည်။ “လာ ဖွားမြ ဈေးပိတ်မှ ကိစ္စရှိလို့လား.. ” “ မောင်ပွ မင်းကို ပိုးဥ ဒေါပွနေပါလား.. အလှူလာခံတာ (၂)ကျပ်ထဲ ထည့်လို့ဆိုလား.. ” ဦးပွကြီးရယ်သည်.. ရယ်ရင်း ပစ္စည်းများသိမ်းသည်။ “သက်သက်စလိုက်တာပါ အဖွားမြရယ်.. ကျွန်တော် နှစ်တိုင်း.. နှစ်ရာထည့်နေတာပဲ ဒီနှစ်ငါးရာထည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပါ.. ဟင်းဟင်း အခု အဖွားမြမြေပြန်သွားပြီးလား.. စိတ်ဆိုးမပြေသေးဘူးလား...” “အမေလေး.. ဝေးသေး သူက စိတ်ကောက်မိပြီးဆိုရင် တစ်ခါတစ်လေ တစ်လလောက် မခေါ်မပြောဘဲနေတာ သိပ်စိတ်ကြီးတာနော်.. မင်းမသိလို့..’

အတွေ့အကြုံများလှပြီဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထင်ထားသော ဦးပွကြီး ဆောက် တည်ရာ မရအောင် လှုပ်ခါယိမ်းထိုးနေသည်။ လက်တစ်ဖက်က အခန်းတံခါးဘောင် ကို ထောက်ထားသည့်တိုင် လူကယိမ်းယိုင်ချင်သွားသည်။ မျက်လုံးအစုံက လုံးလုံးမျက်တောင် မခတ်ဖြစ်ဘဲ ကြောင်ကြည့်နေမိသည်။ ပိုးဥ ကို ရင်လျားနှင့် တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသော ဦးပွကြီး၏ မျက်လုံးအစုံက ကျွတ်ထွက်လာတော့မယောင် ပြူးကျယ်လျက် အရောင်တွေ တဖိတ်ဖိတ်တောက် နေသည်။ ပိုးဥက နှုတ်မှပါးစပ်ပိတ်ပြီး တေးသွားလေးတစ်ချက် တဟင်းဟင်းညီးရင်း ဘော်လီအင်္ကျီလေးကို နို့ပုံစံလေးများ ကျော့ကွင်းထားကာ ဘော်လီနောက်ကျောချိတ် များကို ရှေ့တွင်ငုံကြည့်ပြီး ချိတ်သည်။ ထိုသို့ချိတ်ပြီးမှ နို့ပုံစံလေးရှေ့သို့ရောက် အောင် ဆွဲလှည့်ကာ နို့နှစ်လုံးကို ပုံစံထဲ အံဝင်ဝင်ကျ သွင်းသည်။ ပြီးမှ ထမီကို အောက်မှခပ်တင်းတင်းလေး ဆွဲချပစ်လိုက်သည်။ အပေါ်ပိုင်းလေး၌ ဘော်လီလေး သာရှပြီး ရှင်းလင်းသွားသည်။ ထမီခါးချပ် ဘော်လီလေးနှင့် ပိုးဥ ခန္ဓာကိုယ်လေး တဖက်လှည့်လာသည်။ မိန်းမပျိုလေးများ ဘော်လီဝတ်ပုံကို တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသော ဦးပွကြီးမှာ အထူးအဆန်းကြီး ထူးဆန်းနေပေတော့သည်။ “သူတို့ဟာက ဒီလိုကိုး” ဟု လည်းကြိတ်ပြီး ရေရွတ်မိ၏။ ဦးပွကြီးမာန်တွေထဲ ပြီး အနောက်ဖက်မှ အပီအပြင်ရှိုးနေစဉ် ပိုးဥ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်နှင့် တန်းတိုး၏။ လုံးဝမမျှော်လင့်ထားသော ဦးပွကြီးကို အခန်းဝ၌မျက်လုံးအပြူးသားကြီးနှင့် တွေ့လိုက်ရသောအခါ ပိုးဥခမျာဘော်လီလေးသာရှိသော သူမခန္ဓာကိုယ်အပေါ်ပိုင်း လေးကို လက်မောင်းနှင့် ဖြတ်မျဉ်းကြက်ခြေခတ်ယှက်ကာ ထားလိုက်သည်။ “ဟင်.. အန်ကယ်ပွကြီး..” ပါးစပ်ကလည်း ကယောင်ကတမ်း အမှားမှားလွတ်ခနဲရွတ်ဆိုလိုက်ရင်း နောက်သို့ တစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်မိသည်။ ဆုတ်လိုက်သော ခြေထောက်က ထုထည်ကြီး မားသော ရွှေဘိုသနပ်ခါး ကျောက်ပြင်ကြီးကို တက်နင်းမိ၏။ ပိုးဥတို့ မိန်းကလေးတွေ ဆိုသည်ကိုလည်း အသိသားမို့လား ကျောက်ပြင်ကို ခြေထောက်နှင့် ထိမှာ သိပ်ကြောက်ကြတာ ကမန်းကတမ်းခြေထောက်ကို ရုတ်လိုက်တော့.. ယိုင်သွားသည် ရော့ရဲရဲဝတ်ထားသော ထမီခါးချပ်ကလေးက ဝရုန်းသုံးကားဖြစ်နေသော ခြေလှမ်းများ ကြောင့် ရုတ်တရက် လျော့ခနဲ ကျွတ်ကျလိုသွားတော့သည်။ “အမေ့..” ပိုးဥ ကယောင်ကတမ်းဖြင့် ထမီကိုလှမ်းဆွဲလိုက်သော်လည်း လက်ကလေးများက ထမီကို မမှီလိုက်ဘဲ ပေါင်တန်ကြီးတစ်ဖက်ကို ဖတ်ခနဲရိုက်မိ၏။ ပိုးဥမျက်လုံးတွေပြာဝေသွားသည်။ ခေါင်းထဲတွင်လည်း မိုက်ခနဲဖြစ်သွားမိသည်။ မဲခနဲ အစီအရီမှေးစင်း ပေါက်နေကြသော မွှေးအုံးလေးက တစ်စက္ကန့်မျှ လှုပ်ခနဲ ပွားကာ လက်တစ်ဖက်က ချက်ချင်းဆွဲတင်လိုက်သော ထမီလေးကြောင့် လျှက်တပျက် ပြန်လည်ဖုံးအုပ်သွား၏။ ဦးပွကြီးကဓာတ်ပုံရိုက်ယူသလို စွဲကျန်ရစ်သော မြင်ကွင်းလေး မျက်စိထဲမှ ပျောက်သွားသည့်အတွက် မြင်ထားသော မြင်ကွင်းကို မျက်စေ့နှစ်လုံး မှိတ်ရင်း အတန်ကြာ ထိန်းယူကာ အားရကြောင့်ကြည့်နေမိသည်။ ပိုးဥက အခန်းဝ၌ ပါးစပ်ကြီးမဟာတဟ လုပ်ကာ မျက်စေ့အစုံကို မှိတ်၍ အာရုံခံစားနေသော ဦးပွကြီးကို ကြည့်ကာ ဘာပြောရမှန်းမသိအောင် တုန်လှုပ် ခြောက်ခြားနေလေသည်။ ဦးပွကြီးက

မျက်စိအစုံကို မှိတ်ရင်း အခန်းတွင်းသို့ ခြေလှမ်းတစ်လှမ်းကို လှမ်း၍ တစ်စုံတစ်ရာ ဆွဲငင်ခြင်းခံရသလို ရွေ့မျောလာသည်။ ပိုးဥလည်း ထမီ လေးကို စွန်တောင်ဆွဲကိုင်ကာ ရင်ဘတ်ကလေးကို အမိအရ အုပ်ထားသဖြင့် လျော့ကျနေသော နောက်ပိုင်း ဖင်သားဝင်းဝင်း အိအိကြီးက တစ်ဝက်ခန့်လောက် ပေါ်လွင်နေသည်ကို သတိမထားမိပေ။ ဦးပွကြီး မျက်လုံးအစုံက တုံ့လှုပ်ခြောက်ခြားစွာ ပိုးဥတစ်ကိုယ်လုံးကို ငေးကြည့်ရင်း တရွေ့ရွေ့ တိုးကပ်လာနေသည်။ ပိုးဥ နားထဲတွင် အကြောက်စိတ်လွန် သောကြောင့် ဘာမှမကြားရတော့ဘဲ လေများသာထွက်နေပေသည်။ ရင်အစုန်မှာလဲ လှိုင်းထန်နေလေသည်။

တင်းတင်းပိပိလေးစေ့ထားသော နှုတ်ခမ်းအစုံက ဟတ်ဆောင်မရနိုင်အောင် တုံ့ရီခြောက်ခြားနေသည်။ “ရှင်ဘာလုပ်တာလဲ.. အခုထွက်သွား.. ထွက်သွား” ဟု ပြောနေလင့်ကစား အသံတွေက ဟင်း.. ဟင်း ဟင်းဟင်းဟုသာ တုံ့တုံ့ခါခါ လည်ချောင်းထဲမှ ထွက်လာသည်။ ပိုးဥ.. တင်ပါးဝိုင်းဝိုင်းကြီးနှင့် ကုတင်ခြေရင်းဘက် တန်းကလေးနှင့် ထိကပ်မိသွားသည်။ ဆုတ်လမ်းဆုံးပြီးဆိုတာသိလိုက်ရသောကြောင့် ကုတင်ကို ကွေ့ပတ်ကာ လျှောက်ဖို့ ခန္ဓာကိုယ်လေးအား တစ်ပတ်လှည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ဖင်သားတစ်ဝက်ခန့်ပေါ်နေသော ခန္ဓာကိုယ်အလှကို ကြည့်ရင်း ဦးပွကြီး တစ်ကိုယ်လုံး ဂုတ်မှဆွဲလိုက်သလို တုန်ခါသွားလေတော့သည်။ “ပုန်း” ခနဲ ကျားကြီးတစ်ကောင် မာန်သွင်းကာ ခုန်အုပ်သလို ပိုးဥလေးအား ခုန်အုပ်လိုက်သည်။ ပိုးဥလေးကို အပေါ်မှခွစီးလျှက် ကုတင်ပေါ် လုံးထွေးပြီး ကျသွားလေသည်။ ကုတင်တိုင်စောင်းဖြင့် ပိုးဥဂျိုစောင်းကို ပွတ်တိုက်မိသွားလေရာ မိုက်ခနဲ ခေါင်းတစ်လုံး အုံ့ခဲမူးမိုက်သွားသည်။ တင်းကြပ်လေးလေသော ဦးပွကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီး အပေါ်မှ ချုပ်နှောင်ထားခြင်းအတွက် အသက်ရှူကြပ်လာသည်။ ပိုးဥ ကုတင်ပေါ် ကန့်လန့်ဖြတ်လေး လဲကျသွားခြင်းဖြစ်ပြီး ဖင်ပိုင်းက ကုတင်စွန်းဖက်တွင် ကော့ကော့လေးကျန်ရစ်သည်။ အပေါ်မှ ခွစီးထားသော ဦးပွကြီး ပေါင်းကြားမှ မာတောင်နေသော “အချောင်းကြီး”က ပိုးဥပေါင်ကြားထဲသို့ ထောက်မိ ထားလိုက်သည်။ ပိုးဥက ပေါင်နှစ်လုံးကို တင်းနေအောင်စိထားလိုက်သည်။ ရုန်းရင်း ကန်ရင်း မျက်ရည်များကလည်း တွေ့တွေ့ကျသည်။ ပိုးဥ ပါးစပ်မှပြင်းထန်စွာ အော်ဟစ်ရန် အားယူလိုက်သောအခါ ဦးပွကြီးကလက်ကြမ်းကြီးဖြင့် ဖိပိတ်လိုက်၏။ လက်အစုံကို ခေါင်းပေါ်ကျော်ပြီး အဖိခံထားရသော ပိုးဥ ဂျိုင်းမွှေးနှစ်ဖက်ကို ဦးပွကြီးက သူ့နှုတ်ခမ်းမွှေးကြီးဖြင့် ပွတ်ရင်းရှိုက်နမ်းသည်။ ကြမ်းရှသော နှုတ်ခမ်းမွှေး များက လက်မောင်းသား နုနုထွတ်ထွတ်လေးများကို ထိုးပွတ်မိကြလေရာ ဖြင်းခနဲ တစ်ကိုယ်လုံး ခါတက်သွားပြီး အသိအာရုံကြောများ မှေးမှိန်သွားသလို ခံစား လိုက်ရသည်။

“အာ..အင်း..ဟင်းဟင်း..အ.. အား..” ဦးပွကြီးကိုယ်လုံးက နတ်ပူးသလို တုံ့ခါနေသည်။ ပုဆိုးအောက်မှ တောင်တက်နေသောကြီးကလည်း မြွေကြီးတစ်ကောင်နယ် ဟိုရမ်းရမ်း ဒီရမ်းရမ်း ဖြစ်နေသည်။ ပိုးဥက လိမ်ကျစ်ထားသော ပေါင်တန် နှစ်လုံးကို ချွေးစေးများ စေးကပ်လာသည်အထိ လိမ်ညှပ်ထားဆဲပင်ဖြစ်သည်။ မည်မျှကြာပြီး မည်မျှအားထည့်ကာ ညှစ်ထားမိသည်ကိုလည်း သတိမထားမိ ဘဲ ချွေးစေးတွေသာ ပေါင်နှစ်လုံးကြား၌

စေးကပ်ကပ်ကြီးဖြစ်လာနေသည်။ ဦးပွကြီး က ရုန်းကန် ကုတ်ဖဲ့လိုဟန် မြောက်တက်လာသော ပိုးဥ၏ လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို အတင်းပြန်ဆွဲဖိကာ ဂျိုင်းမွှေးလေးများက အခါခါဖိယက်ပေးလိုက် .. လည်တိုင် ကျော့ကျော့လေးကိုနမ်းရှုံ့လိုက်ဖြင့် .. ဒလစပ်ထိုးစစ်ဆင်နေလေရာ ပိုးဥများ မလှုပ်သာ မလူးသာ ဖြိုးဖြိုးဖျင်းဖျင်း ဝေဒနာခံစားနေရရှာလေသည်။ ဦးပွကြီး၏ လက်နက်ကောင်းဖြစ်သော နှုတ်ခမ်းမွှေးထူထူကြီးကလည်း ပိုးဥကို အသဲခိုက်အောင် တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားစေပါသည်။ ဦးပွကြီးလက်တစ်ဖက်က ပိုးဥလက်ကောက်ဝတ်လေးနှစ်ဖက်ကို ပူးကိုင်ကာ လွတ်လပ်သွားသော လက်တစ်ဖက်က ပိုးဥထမိစလေးကို ဆွဲချွတ်လိုက်သည်။ ပေါင် နှစ်လုံး လိမ်ကျစ်ထားသော်လည်း ထမိစက ပေါင်ကြားတွင်ရှိမနေသောကြောင့် ခြေသ လုံးအထိ လျှော့လျှော့ရှူရှူပင်ကျွတ်ကျသွားသည်။ သို့သော်.. တင်ပါးကြီးဖြင့် ဖိကပ်ထားသော ထမိအောက်စနှင့် ခြေသလုံးလေးတင်းခံကာ ကွင်းလုံးမကျွတ် ဦးပွကြီးက မဲမှောင်ပြောင်လက်ကာ အုန်း ဆီလိမ်းပြီးစ မွှေးများကို ဝါးစားတော့ မယောင်မျက်လုံးပြူးကြီးဖြင့် စိုက်ကြည့် နေရာ ပိုးဥများ ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထမိရှာလေသည်။ ထို့ကြောင့် လိုရာဖြစ်စေတော့ ဟု နှလုံးပိုက်လျက် မျက်နှာလေးလွဲလိုက်မိတော့သည်။ ပြောရပါဦးမည်... ပိုးဥ(အမွှေးရှည်မလေဟု တစ်ဈေးလုံးက တင်စားလျှင် လည်း တင်စားလောက်ပါသည်။ ပိုးဥ အသက်.. ပိုးဥ အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင်ပင် မွှေးများက ရှည်လျားလွန်းကြသည်။ အမွှေးတွေက ကောက်သည်ဆိုရုံ အဖျား လေးများသာ လှိုင်းတွန့်ထနေကြပြီး အောက်ခြေဆီးခုံတစ်ပိုက်တွင်မူ ရှင်းလင်းသပ် ရပ်လှသည်။ အစဉ်တစိုက် ပြုစုပျိုးထောင်ပေးခဲ့သော ပေါင်းရှင်းထားသည့် ငှက်ပျောခြံ တစ်ခြံနယ်.. ရှင်းသန့်ကာ အောက်ခြေရှင်းနေခြင်းမျိုးနှင့် တူပါသည်။ ဦးပွကြီးလည်း မအေးကြည်.. မခါတွန် .. မတင်စိန် .. အစရှိသော ဆော်ကြီးတွေကို စိန်ပြေနပြေ လိုးခဲ့ဖူးပါသည်။ သို့သော် ထိုမိန်းမများ မွှေး ပေါက်ပုံက ဗလုံးဗထွေးနိုင်လှသည်။ ကောက်ကွေး လိမ်ကျစ်ပြီး အထုံးကြီးတောင်ဖြစ် နေသလားဟု ထင်မှတ်မှားရလေသည်။ ထိုမိန်းမသုံးဦးစလုံး၏ မွှေးများကအုန်း ဆံဖတ်ကို ဖနောင့်ဖြင့် ကြိတ်ထားသလို ကြေမွရှုပ်ထွေးသလောက် ပိုးဥ မွှေး လေးများက လက်သပ်မွှေးထားသည့် အတိုင်း ရှင်းသန့်နေခြင်းမှာ ဦးပွကြီးအဖို့ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ စိတ်ကိုလှုပ်စွပေးနေသလိုကြီး ခံစားရပြန်သည်။ တင်းတင်းလိမ်ကျစ်ထားသော ပေါင်နှစ်လုံးကြားမှာမို့ ကို မတွေ့ရ သေး... မို့ မောက်တင်းမာသော ဆီးခုံကြီး၏ ထည်ဝါမှု ဆွဲငင်အားဖြင့် ဦးပွကြီးမှာ ဆောက်တည်ရာ မရ.. ယိမ်းထိုးနေသည်။ အပွဲပွဲ နွဲ့လာခဲ့သမျှ.. ဒီကလေးမလေးကျတော့မှ မိမိဘာကြောင့်ဤမျှအထိ တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားရသည်ကို ဦးပွကြီးစဉ်းစားမရအောင် ဖြစ်ရချေသည်။ ပိုးဥ ဆီးခုံ ကြီးမှ သွယ်တန်းညီညာစွာ ဆင်းသက်လာသော မွှေးလေးများသည် ရေတိုက် စားခြင်း ခံထားရသော မြက်ရိုင်းပင်ကြီးများနယ် ရေစိုလျက်ပြားကပ်နေသည်။ မကြာ ခင်ကလေးကမှ.. ရေမိုးချိုးကာ သန့်စင်ထားသဖြင့်လည်း ဆီးခုံကြီးသည် ဝင်းဝင်းပ ပကြီး ကိုယ်စားဖြစ်ချင်စရာ ကောင်းလောက်အောင် လှပနေပြန်လေသည်။ ကိုပွကြီး အခက်တွေ့နေရသည်က

နှစ်ပင်လိမ်ထားသော ပေါင်တန်ကြီးတွေ ကြောင့်ပဲဖြစ်သည်။ အကွဲကြောင်းက ပေါင်နှစ်လုံးကြား၌ ပျောက်နေသည် အစအနလေးပင် မမြင်ရပါချေ။ ထို့ကြောင့်လည်း ကိုပွကြီးမှာ ရှူးရှူးရဲရဲနှင့် ပိုးဥ ပေါင်တန်ကြီးနှစ်ဖက်ကို ပတ်ကြားအက်ထဲမှ ချေးထိုးကော်ထုတ်သလို ဒေါသတကြီး ကုတ်ဖဲ့ လိုက်လေသည်။ နုထွတ်သော ပိုးဥ၏ ပေါင်တွင်းသားကြီးများက တင်းတင်း ကြပ်ကြပ်ဆုတ်ဆွဲလိုက်သော ကိုပွကြီး၏ လက်ချောင်းရာကြီးများ ရဲခနဲ ဖြစ်ကျန်ရစ် သည်။ ကြမ်းတမ်းသော အကိုင်အတွယ်နှင့် ခက်ထန်စွာ ပြုမှုနေသော ကိုပွကြီးအား ပိုးဥက ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စွာ တစ်ချက်မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ကိုပွကြီးနောက်ဆုံး ကြံရာမရသောအခါ သူ့ပုဆိုးကြီးကို ကြမ်းပြင်သို့ ပုံချ လိုက်ပြီး ကြီးမားတုတ်ခိုင်လှစွာ အကြောကြီးတွေထနေသော တန်ကြီးအား ပိုးဥ ပေါင်တန်ဖွေးဖွေးကြီး နှစ်လုံးကြားထဲသို့ ဇွတ်အတင်း ထိုးသွင်းလိုက်လေသည်။ “အား...” ပိုးဥ..မျက်စေ့နှစ်ဖက်ကို တင်းတင်းပိတ်ချလိုက်ပြီး ပေါင်နှစ်လုံးကို တင်းနေ အောင်စေ့ပစ်လိုက်ရှာလေသည်။ ဤသည်ပင်လျှင် ပိုးဥ၏ နောက်ဆုံးခံတပ်ပင် ဖြစ် လေတော့သည်။ နောက်ဆုံးခံတပ်.. ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်ရေးကိုမူ.. ပိုးဥ အစွမ်းကုန် အား ထုတ်မှု မထုတ်မှုပေါ်၌ တည်နေပေသည်။ (သို့သော် အစဉ်အလာအရ ခံတပ်ပျက်၍ လက်နက်ချရသော ည သာဓကတွေကရှိနေ၏) ယောက်ျားနှင့် မိန်းမ .. အားချင်းက မမျှ၊ မည်သို့သော ကာကွယ်မှုမျိုးဖြင့် တားဆီးပိတ်ဆို့ထားစေကာမူ (၁) ထမီကွင်းလုံးချွတ်ခံထားရခြင်း။ (၂) ပုဆိုးကွင်းလုံး ချွတ်၍ ကြီးက ပိုးဥပေါင်နှစ်လုံးကြား အဝင်ခံနေရခြင်းတို့ကြောင့် ကိုပွကြီးက အားသာနေပေသည်။ ကိုပွကြီးကလည်း.. ငါးမရလျှင် ရေချိုးပြန်မည်ဆိုသော မလျော့သော အစား ထဲကဖြစ်သည်။ ကိုမြင်ရပါလျက် မရလျှင်လဲ ကိစ္စမရှိ .. ပိုးဥပေါင် နှစ်လုံးကြားထဲကို အမှတ်ထားပြီး လိုးသွင်းသည်။ ပေါင်သားလေးတွေက “မိုးခိုသား”လေးတွေမို့ နူးညံ့အိစက်.. မွတ်ထွက်နေကြသည်။ သည်အသားအစိုင်အခဲတွေနှင့် ထကြွနေသော ထိပ်ကြီး ဖိပွတ်လိုက်မိ ကတည်းက အရာရာသည် မီးပွင့်ကုန်တော့သည်။ ခန္ဓာကိုယ်ထဲရှိ သွေးကြောတွေ တဖြောင်းဖြောင်းဝါးလုံးကွဲတွေလို ထပြီးပေါက်ကွဲကုန်သလား ထင်မှတ်ရသည်။ နွေးထွေး.. ပူထူနေသော ပိုးဥကိုယ်လုံးလေးပေါ့ ကားယားကြီးမှောက်ချ လိုက်ခါ.. ခန္ဓာကိုယ် သုံးပုံနှစ်ပုံကို ဖိပေးလိုက်သည်။ ကောင်မလေး.. အင်း.. အင်း နှင့် အသက်ရှူကြပ်လာသည်။ ကိုပွကြီးရင်ဘတ်ကြီးကို ဖမ်းပြီးတွန်းကြည့်သည်။ မရ.. ကျောက်ဖျာကြီးတစ်ချပ်ကို တွတ်းရသလို တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်.. နောက်ထပ် တစ်ဖန် ပခုံးစွန်းကြီးတွေကို လက်ဖနောင့်လေးဖြင့် ကန်တွန်းပြန်သည်။ ကြွတက်သွား မလိုလိုနှင့် ပို၍ဖိချထားသည်။ ခန္ဓာကိုယ် အထက်ပိုင်းတစ်ခုလုံး လွန်မြောက်ရေးအတွက် အားသွန်ခွန်စိုက် ကြိုးစားနေသောကြောင့် အောက်ပိုင်းပေါင်တန်ကြီးနှစ်ပင် လိမ်ထားရာ၌ အားပျော့ သွားသည်။ ရော့ရဲရဲ ဖြစ်သွားသည်။ ပွဲပေါင်းများစွာကို ပုံစံအမျိုးမျိုးဖြင့် ဆင်နွှဲလာ သော ကိုပွကြီးက ချက်ဆို နားကွက်က မီးတောက်သည်။ မဟာတဟလေး အားပျော့ကာ ကားထွက်လာသော ပေါင်နှစ်လုံးကြားသို့ ခူးတစ်ဖက်ကို မညှာမတာ ဆောင့်ထိုးဖိချလိုက်သည်။ “အား.. ရှိး ..ကျွတ်

..ကျွတ်” ဖော့ရုပ်ကလေး တစ်ရုပ်ပမာ ..ပျော့ပျောင်းနုနယ်လှသော ပိုးဥပေါင်တွင်း သားတွေက ကိုပွကြီး၏ ခူးခေါင်းကြမ်းထော်ထော်ကြီး ဖိကပ်ထားခြင်းကို မခံနိုင်.. အသားတွေ အရမ်းနာသည်။ ထို့ကြောင့် ပေါင်နှစ်ချောင်းကို ကားပေးလိုက်ရသည်။ ကိုပွကြီးက ပိုးဥကိုနာကျင်အောင်.. သူ့အပေါ်မုန်းတီးသွားအောင် မလုပ်ချင်ပေ။ သို့သော် အခုကိစ္စက ရက်စက်မှ ကြေကွဲမည့်ကိစ္စ .. လုပ်မဖြစ် လုပ်ရသည့်ကိစ္စမို့ ပိုးဥ နာကျင်စွာ အော်လိုက်သံကြောင့် ရင်ထဲကမကောင်းလှစေကာမူ လျော့မပေးရဲ။ ခူးခေါင်းကို ကုတင်စွန်းနှင့် တိုက်ထိမိသည်အထိ ထိုးသွင်းလိုက်ပြီး ပေါင်ရင်း အထိတိုးကပ်လိုက်သောအခါ တန်ကြီးသည် နုထွတ်ဖောင်းတင်းကာ အရည်လုံနေ သော အပျိုစင် ဖူးဖူးလေးနှင့် “ဒိုင်း”ခနဲ ဆုံတွေ့လိုက်ရသည်။ တစ်နေရာမှ တစ်ယောက်ဟု စာဖွဲ့လောက်စရာ ကြီးမားအိစက်နေသော ဖုတ်ကြီးက ပိုးဥကို ပို၍ ဂုဏ်မြင့်စေသည်။ မင်းကြိုက်စိုးကြိုက် ငါလိုလူနဲ့ထိုက် လို့ပဲကွဟု ကိုပွကြီး အားရဝမ်းသာ ပီတိတွေဖြာဝေ သွားမိပြန်လေသည်။ ပိုးဥကတော့ “သွားပြီ” ဟု စိတ်နှလုံးကို ခုံးခုံးချကာ ငိုချပစ်လိုက်မိသည်။ ပါးစပ်မှ ဆဲဆိုခြင်း၊ ရိုက်ပုတ်ခြင်း၊ ကန်ကြောက်ခြင်း စသည့် လွတ်မြောက်မှုလမ်းစ လေးကိုသော်မှ လုပ်ချင်စိတ် မရှိလောက်အောင် အားနည်းသွားရှာလေသည်။ “ချစ်တယ်.. ပိုးဥရယ်.. သိပ်ချစ်တယ်..” ကိုပွကြီး၏ အငမ်းမရ အချစ်စကားသံကြီးက ပိုးဥနားထဲသို့ အသားစားကျား သတ္တဝါကြီး တစ်ကောင် အစာမြင်၍ မာန်ဖီသံကြီးနှင့်ပင် တူနေတော့သည်။ ပိုးဥသည် တစ်လုံးမှ ပြန်မပြောဘဲ ငိုပဲငိုနေမိသည်။ ကြမ်းရှုးရဲသော သူ့နှုတ်ခမ်းမွှေး ထူထူကြီးက ပိုးဥပါးပြင်လေးကို ဖိကပ်လာသောကြောင့် မျက်နှာကြီးကို လက်ဖဝါးနုနု လေးဖြင့် တွန်းထားရင်း ခေါင်းလေးကိုငဲ့စောင်းလျက်.. အံကြိတ်နင်ခံနေရှာသည်။ တွန်းထားသည့်ကြားမှ ကိုပွကြီးက မို့လွင်ဖောင်းအိသော ပိုးဥပါးပြင်လေးကို ရအောင် ကုန်းနမ်းပစ်လိုက်သေးသည်။ ထိုအနမ်းသည် .. ပိုးဥအသားအရည်တွေ အကြောအချဉ်တွေထဲ စိမ့်ဝင်သွားသလို ဖျင်းခနဲဖြစ်ကာ တစ်ကိုယ်လုံး ရှန်းခနဲ လျှပ်စစ်ဓာတ်အားသေးသေး တစ်ခုစီးဝင်သွားသလိုပင်။ “ ပိုးဥ .. ကိုကြီးကို .. မချစ်ဘူးလား.. ဟင် ” ပေါင်အတွင်းကြားသို့ နွေးနွေး.. ပူပူကြီး ထိုးသွင်းထားသော ကြီးကလဲ ပိုးဥဘဝ ပိုးဥနှလုံးသားကို တစ်ပိုင်းစီ တစ်စစီ ဆွဲဆုတ်ဖြိုခွဲရန် လက်တစ်လှမ်း အကွာ အဝေးတွင်သာရှိနေပြီဖြစ်သည်။ ကိုပွကြီးက ငြိမ်သက်မောလျှော့ လဲလျောင်းနေသော ပိုးဥခန္ဓာကိုယ်လေးမှ သူ့ကြီးကို အဝသို့ တွန်းထည့်ကာ အသာအယာ ထိုးသွင်းလိုက်သည်။ “ အင်..” ပိုးဥကိုယ်လုံးလေး တွန့်ခနဲ အထက်သို့ အနည်းငယ်လန်သွားကာ ပါးစပ်မှ တိုးညှင်းစွာ “အင်” ခနဲ ညှီးညှုသံလေးထွက်လာလေသည်။ လက်ကလေးနှစ်ဖက်က ကိုပွကြီးလက်မောင်းကို ကုတ်ဆွဲလေး ဆွဲကာ ဆုတ်ကိုင်လိုက်သည်။ ကိုပွကြီး အပေါင်းအသင်းတစ်ယောက်က ပြောဘူးသည်။ သူ့ဆော်တစ်ဗွေ ဖြုတ်နေစဉ် အောက်ခံ နီးကြော့ဖျာရှာသဖြင့် ခူးနှစ်ဖက်စလုံး အကွက်လိုက် ကျွတ်ထွက်သွားကာ အရေပြားဆုတ်သွားခဲ့သည်ကို နောက်နေ့မှ နာမှန်းသိရသည် ဟု ဆိုသည်။ ထိုစဉ်က ဒီကောင်ဖိုးတာဘဲဟု ကိုပွကြီးထင်ခဲ့သည်။ ယခုမူ ကိုပွကြီး ကိုယ်တိုင် ခံစားနေရသည်။ ထိပ်နှင့်အသား စိုအိအိလေးနွေးခနဲ ပွတ်ချိန်မှစ၍ ကိုပွကြီးလူ

စိတ်ပျောက်သည်။ စဉ်းစားဆင်ခြင်တုံ တရားတွေ လုံးဝ ပျောက်ကွယ်ကုန်သည်။ ဒါကြီးဖြင့် လိုးသွင်းလိုက်လျှင် ပိုးဥကလေး နာများသွားမလား စုတ်ပြဲကုန်မလား ဘာဘာညာညာ မတွေးတော့.. တစ်ဖက်ကို လက်တစ်လုံးသာသာ ထုတက်နေသော နှစ်ခြမ်းကြားသို့ ကို အမိအရ ထိုးသိပ်ထည့်နိုင်ဘို့ကိုသာ အားသန်နေ သည်။ ပြွတ်ခနဲ အသံနှင့်အတူ ထိပ်ကြီးက အရည်များဖြင့် ချော်ကာ အကွဲကြောင်းလေးအတိုင်း ဦးမော့တက်သွားကာ ချော်ထွက်သွားသည်။ နှစ်ခြမ်းက တင်းလွန်းနေသည်။ အသားအရေလေးတွေနူးညံ့သလောက် မာကျစ်သန် မာနေသည်။ မိမိပေါင်တစ်ချောင်းကို သပ်လျှိုထားသလို ထိုးသွင်းထားရသဖြင့် ခြေဖဝါးကို ထောက်ထားရသည်။ ခြေဖဝါးကကြာတော့ ညောင်းလာသည်။ ကိုပွကြီးက ခြေထောက်ကို ခဏချ သည်။ ထောက်ထားသော ခြေဖဝါးကို ချလိုက်သည်နှင့် ပိုးဥပေါင်နှစ်ဖက် ပြန်စေ့သွား သည်။ ထို့ကြောင့် ခြေဖဝါးကိုထောက်ရပြန်သည်။ မတတ်နိုင်တော့ .. ချော်ထွက် သွားသောကြီးကို ကိုင်၍ပိုးဥခေါင်းအဝလေးသို့ ဒုတိယအကြိမ်ပြန်၍ တွေ့ပြီး လက်မလွှတ်သေးဘဲ ဖိထိုးချလိုက်လေသည်။ “ဗြစ်..တစ်..ဗြစ်” ဆိုသော ချွဲကျိစေကပ်သော အရည်များ ထိုးပွတ်ကာ ထိပ်နုနု နွေးနွေးကြီးက မာကျောစွာ အတွင်းသို့ ကျုံ့ဝင်သွားလေသည်။ “ အား .. အ. အဟင့်.. ဟင့် ဟင့် ” ပိုးဥ ခေါင်လေးကို ဘယ်ညာဒလစပ် ခါသည်။ မနားတမ်းခါသည် ဆံပင်တွေ မျက်နှာလေးကို ရစ်ပတ်ဖုံးအုပ်ကုန်သည်။ ချွေးသီးလေးများက ပိုးဥဆံပင်လေးများ ဝယ်ခိုတွယ်စပြုလာကြသည်။ “ဗြစ်.. အင်းအင်း .. ဗြစ် တစ် .. ပြွတ် ” “ အ.. အား.. ရှီး.. ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ်...” သည်တစ်ချက်တော့ ပိုးဥပါးစပ်ကလေး လုံးဝဟသွားကာ ဝလုံးလေးနယ် ဝိုင်းသွားကာ ခပ်ကျယ်ကျယ်လေးညှီးသွားမိလိုက်သည်။ ဝင်လက်စ ထိပ်ကြီးပင် လျှင် ပိုးဥလေး၏ သားလေးများ ရဲရဲနီလာစေသည်အထိ ကြပ်ထောက်နေ လေသည်။ “ဗြစ်.. အား..အား” “အောင်မလေး.. အဟီးဟီး...” ဘေးနှုတ်ခမ်းသားလေးတွေက တန်ကြီးကိုညှပ်ထားကြရာ ကိုပွကြီးအတွက် အလွန်ကောင်းနေစေသည်။ ကိုပွကြီး၏ တန်ကြီးက နှုတ်ခမ်းတစ်ဝိုက် ရှိ အသားများ ညှပ်ယူထားမှုကြောင့် ခါးလေးသိမ်ကာ ထိုနေရာလေးတစ်ဝိုက် သွေး မရှုဘဲ ဖြူရော်သွားသည်။ ထိုအခါ သိမ်နေသောနေရာလေးက ထိုးထိုးသွင်းလိုက်သော တန်ကြီး ရွေ့လျားတိုင်း တန်ကြီးတစ်လျှောက် ရွေ့လျားနေသလိုထင်မှတ်ရသည်။ ကြီးက မူ နွေးထွေးသော ခေါင်းထဲမှ အသားအရည်လေးများနှင့် ထိတွေ့ စိုစွတ်ခါ အီ စိမ့် ဖိန်းရိန်းသော ကာအရသာကြီးကို ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ရရှိနေပေသည်။ “ဗြစ် ..ဖောက် ..ပြွတ် ..ဒုတ်” “အား ...” စူးစူးလေး ငယ်သံပါအောင်အော်လိုက်သည့် အသံလေး ကိုပွကြီး တားဆီးချိန်မရလိုက်ခင်မှာပင် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာပေသည်။ “ ပိုးဥ .. မအော်နဲ့..လေ... ဒုက္ခပါပဲ..” “ဒီမှာ သေတော့မယ်... သိရဲ့လား...” ပထမဆုံး ပိုးဥဆီက ခွန်းတုံ့စကားလေးက ကိုပွကြီးရင်ကို အေးမြသွားစေ၏။ အပျိုစင်မှေးလေးက ခေါင်းမာစွာတင်းခံနေပြီးမှ ဇွတ်အတင်းထိုးဖောက်ဝင်ရောက် သွားသော ထိပ်ကြီးဒဏ်ကြောင့် ဖောက်ခနဲ နိမ့်ဆင်းသွားခြင်းကု နှစ်ယောက်စလုံး ပီပီပြင်ပြင် ကြားလိုက်ရသလို ခံလည်းခံစားလိုက်ရသည်။ စီးခနဲ လျှောက်တိုက်ဝင်သွားသော တန်ကြီးက ပူလောင်နွေးထွေးသော အနက်ရှိုင်းဆုံး

အပိုင်းကိုရောက်သွားသည်နှင့် ထုတ်ခနဲ သားအိမ်ခေါင်းနှင့် တိုက်မိ သည်။ နှစ်ယောက်စလုံး ကျင်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ကိုပွကြီးက ထိုနေရာကို သုံးလေးခါ မျှ ဆက်တိုက်လှိုဆောင့်ကြည့်လိုက်ရာ ထုတ်ခနဲ ထုတ်ခနဲ ချော်ချော်ပြီးထိုးလိုက်တိုင်း ခြေဖဝါးထဲအထိ ဖိန့်ဖိန့်တုန်အောင်ကောင်းသော အရသာကို ခံစားရလေသည်။ “ ဘေးအိမ်တွေ ကြားကုန်ရင် ပြသနာဘဲ.. ” “ ဘာပြသနာလဲ.. ရှင်အစကတည်းက မသိဘူးလား ..ရှင့်မှာ သားသမီး မရှိတိုင်း ရှင် လူလိုမကျင့်ဘူး ခွေး.. ခွေးလိုကျင့်တဲ့ ခွေးကြီး ..” ပိုးဥ အထဲကိုဝင်မှ အော်ကောင်းနေပြန်ပါသည်။ “ အေးလေ .. ငါကခွေးဆိုတော့လဲ ခွေးလိုကျင့်ပြရတော့မှာပေါ့ကွာ.. အင့်.. အင့် ..အင့်” “ အ..အ.. အ.. ရှင်လူယုတ်မာ ..အင့် အင့် ခွေးကြီး.. အား ..အ..အ.. ခွေး.. ခွေး ကြီး.. အင့် ” ကိုပွကြီးက နှုတ်ခမ်းမွှေးကြားမှ ချွေးသီးလာအောင်ကို သမလေတော့သည် အဝင်အထွက်ကလည်း တဖြေးဖြေးဘီလူးစီးလာသလားထင်မှတ်ရသည်။ အသက် (၅၀)ဆိုပေသည့် ဦးပွကြီးရိုက်ချက်တွေက ကြောက်မက်ဖွယ် ..ပြင်းထန်ဆဲပါတကား ဦးပွကြီးဆိုသည်က စည်းကမ်းမရှိသော အဘိုးကြီးမှန်း ပိုးဥအသိ.. သူ့ကိုဈေးထဲက ကာလသားတွေက အေအိုင်ဒီအက်စ်ကြီးဟု ခေါ်ကြသည်.. ဒီလိုလူကြီးနှင့် ကာမစပ်ယှက်ခြင်းက သေမင်းကို အလိုးခံခြင်းနှင့်အတူတူပဲဟူ၍ လည်း ပိုးဥဦးနှောက်က သိနေ၏။ သို့သော် ကိုပွကြီးက သူ့တန်ကြီးကို အထက်သို့ကော့တင်လိုက်တိုင်း ပိုးဥခမျာ ခါးလေးကို ကော့ကော့ပေးနေမိသည်။ အိုမှားလို... ကော့ပေးတာ မဟုတ်ဘူး.. ဖင်ကြီးကိုကော့ကော့တက် သွားတာ ဒလစပ်ကြီးဆောင့်လိုးနေတဲ့ သူ့တန်ကြီး ဝင်သွားတိုင်း ပိုးဥဖင်ခေါင်း လေးထဲကအစ တစ်ကိုယ်လုံးဟာ ခြေဖဝါးကနေ ဆံစပ်မကျန်အောင် ထုံခနဲ ကျင်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ဖိန်းရိုန်းနေလေသည်။ ဤသို့ သဘာဝ တုန်ပြန်မှုကြီးကို ပိုးဥ မတွန်းလှန် နိုင် ပါးစပ်ကသာ ခွေးကြီးဟု ပြောနေလင်ကစား ဖင်ကြီးက ဘယ်ယိမ်းလိုက် ညာနွဲ့ လိုက်ဖြင့်.. စည်းချက်ကျကျကြီးဆောင့်ပေးနေမိလေတော့သည်။ ကိုပွကြီးကလည်း သွေးစသွေးနု လေးများကပ်ငြိပါလာသော သူ့ကြီးကို ငုံ့ကြည့်ရင်းမီးကုန်ယမ်းကုန် ဖိသိပ်ထည့်လိုက်ရာ နောက်ဆုံးလီထိပ်မှ အရည်များ.. ဖြင်းခနဲ ဖြင်းခနဲ ပန်းထွက်ကုန်လေသည်။ လရည်တွေထွက်ပြီဟု သိလိုက်သည်နှင့် ကိုပွကြီးက ရှည်လျားသောတန်ကြီးကို ပိုးဥလေးခေါင်းထဲသို့ အဆုံးအထိ ထိုးသွင်းလိုက်ပြီး သားအိမ်အတွင်းသို့ လရည်များ စိမ့်ဝင်သွားအောင် ညောင့်ညောင့် လှိုပေးလိုက်လေတော့သတည်း။ “ ကိုပွကြီး နဲ့ မပိုးဥ .. တိုပြသနာဖြစ်လို့တဲ့ ” “အဲတော့ ..ဒို့ပိုးဥလေးနဲ့ .. ဟလား..” “အင်းပေါ့ .. လူကြီးက မုဒိမ်းကျင့်တာတဲ့.. သိလား ..တော်တော်လူမ ဆန်တဲ့ အကောင်ကြီး...” အေးအေးမျက်နှာက မခံချင်စိတ်ဖြင့် နီရဲနေသည်။ အေးအေးနည်းတူပင် မတင်ကြည့် မငွေသိန်းတို့ကလဲ အံတကြိတ်ကြိတ်ဖြစ်နေကြသည်။ “ အခု ..ဘယ်လိုဖြစ်နေကြလဲ ..ဟင် ” “ဒီညနေ.. လူကြီးတွေနဲ့ ရှင်းမယ်လေ. အဖွားမြဲကလဲ အခုမှ ဒေါသပုန်ထ နေလိုက်တာ မပြောနဲ့တော့.. ” “သွားစမ်းပါ..အစက သူပဲ မောင်ပွ မောင်ပွနဲ့... ဟွန်း..” “ အေးလေ.. ” “လျှော်ကြေးပေးလို့ရရင်

.. တော်သေးတာပေါ့..” “မလုပ်နဲ့အော့.. မဒိန်းမှုက လူသတ်မှုထက်ဆိုးတယ်...” အေးအေးက သူတို့စကားဝိုင်းသို့ ဝင်လာသော မငွေသိမ်းမောင်.. ထွန်းရင်ကို ပြော၏။ “အေး ..နင်တို့ မိန်းကလေးတွေလဲ ..လုံလုံခြုံခြုံနေ ” “ ဘာပြောတယ်.. ” အေးအေးက ကြက်သွန်လှီးနေသော ဓားပါးလေးဖြင့် လှမ်းပစ်မည့်ဟန် ချိန်ရွယ်လိုက်သည်။ “ အေး ..ငါပြောတာ နင်နားမလည်ဘူးမို့လား.. ဒီမှာ ပိုးဥကို ဦးပွကြီး စွဲသွားတာ ဟိုဟာကိုတွေသွားလို့တဲ့ဟဲ့ .. သိပြီးလား...” “ နင်မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဒီမှာ နင့်အမလဲရှိတယ်..” “ အေးဟုတ်တယ် .. ငါ့အစ်မကိုပါပြောနေတာ..” “ပိုးဥ ဂျိုင်းမွှေး ရှည်ရှည်လေးတွေကို မြင်ဖူးသွားကတည်းက အဘိုးကြီး အစားနိုင် မအိပ်နိုင်ဖြစ်တော့တာဘဲတဲ့... အဲဒီမှာ ပိုးဥမှ ပိုးဥ ဖြစ်သွားတာ..” “ထွန်းရင် . တွေ့ကရာတွေ လျှောက်မပြောနဲ့...” “ ငါ့စိတ်ကူးနဲ့ ပြောတာမူတ်ဖူးအစ်မရဲ့.. ဈေးလူကြီး ကိုမောင်ငွေတို့ စကားဝိုင်းက ကြားလာတာ သိရဲ့လား...” အေးအေး.. မတင်ကြည်..ငွေသိမ်း တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် မလုံမလဲကြည့်ကြသည်။ ဝတ်ထားသည်က ဂျိုင်းပြတ် ဂျာစီလေးတွေချည်းဖြစ်သည်။ ပိုးဥ .. ဂျိုင်းမွှေးရှည်လေးကို သူတို့လည်းမြင်ဖူးကြသည် ဖြစ်ရာ ထွန်းရင် စကား ဟုတ်နိုးနိုးဖြစ်နေသည်။ “ မနက်ဖြန်ကတော့ ပွဲကြီးပွဲကောင်းပဲဟေ့ ... ထွန်းလွင်ရေ ” ကန်လန်ကာတွေ ခေါက်ချိုးသယ်ရင်း မဏ္ဍပ်အတွင်းဝင်လာသော ကိုစိုးမောင်က သူ့ဝသီအတိုင်း ဟောင်ဖွာ.. ဟောင်ဖွာ လုပ်လာသည်။(ကိုစိုးမောင် ဆိုသည်က သူတစ်ပါးဒုက္ခရောက်လျှင် ဆန်တစ်လုံးဖိုး မစားရဘဲ ဝမ်းမြောက်နေသူ ဖြစ်၏) “ ဘာတွေကြားလာပြန်ပဲလဲ.. ကိုစိုးမောင်..” “ အေအိုင်ဒီအက်စ် ကြီး ကျွဲတက်ပြီကွ နေ့ပြန်တိုးတွေပေး နေသွင်းတွေပေး လူကိုအတိုးအဖြစ်နဲ့ ယူတတ်တဲ့ကြောင်ဖားကြီး အရိုးစူးပြီလေကွာ.. ဟဲဟဲ..” “ ဘယ်သူတုံးဗျ” ထွန်းရင်က သိလျက်နှင့် တမင်ဝင်ထောက်ပေးရင်း မေး၏။ “ အေအိုင်ဒီအက်စ်ပါဆို ဦးပွကြီးပေါ့..” “ ဟုတ်လား.. အင်း ခင်ဗျားပျော်နေတာပေါ့နော်...” “ ဟာ .. မကောင်းတဲ့လူ တစ်ယောက်ရော့လေ စိုးမောင်တို့ လာဘ်ရွှင်လေ ပဲ အောင့်မွေတာ ဟင်း ဟင်း ” စိုးမောင်က သူ့ကိုယ်သူ လူကောင်းလုပ်နေလင့်ကစား ချေးငွေတွေ ကလိမ်က ကျစ်သုံးထားတာမျိုး.. ။ အများပိုင် ဘုံအလှူငွေထဲမှ စာရင်းအမျိုးမျိုးပြကာ ဝါးတာမျိုးတွေ.. ပြီးတော့ “အန်ကိုး” မိန်းမ အတီဆိုသော တရုတ်မနှင့် လစ်လျှင် လစ်သလိုခိုးစားနေတာမျိုးတွေ နှင့် လူလုပ်နေသူမို့ ထွန်းရင် ကြိတ်ရယ်ဖြစ်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ စိုးမောင်ပြောသလိုပင် မနက်ဖန်တော့ ဦးပွကြီးနှင့် ပိုးဥ တို့ကိစ္စ အဆုံးအဖြတ်ကို တစ်ရပ်ကွက်လုံး တစ်ဈေးလုံး နားစွင့်နေကြမှာ အမှန်ပင်။ “ ကွဲသွားတာကွ .. နဲတာမှမဟုတ်ဘဲ.. ” “မင်းမြင်လို့လား .. ဖိုးထိန်ရာ ..လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ..” “ဟ.. ဖိုးထိန်မိန်းမက ချုပ်ပေးတဲ့ဆရာမလေ..” ဆိုက်ကားဂိတ်လဲ .. ဆိုက်ကားဂိတ်မို့ ဦးပွကြီးနှင့် ပိုးဥ အကြောင်းဘဲဖြစ် နေသည်။ ဦးပွကြီးနှင့် ပတ်သက်ခဲ့ကြ ဘူးသော မခါတွန် .. မအေးကြည် နှင့် မတင်ရီတို့ သုံးယောက်ထံမှ ထူးထူးခြားခြားမှတ်ချက်ပေးသံ.. ဝေဖန်သံမျိုး မကြားရချေ။ သူတို့သုံးယောက်စလုံး စိတ်မကောင်းဟန် ပေါ်နေသည်။

ဂျိုင်းမွေးလေးတွေပေါ်အောင် ခါးလေးကို စွဲကားသောတင်ပါးပေါ်သို့ ပစ်ထောက်ရင်းမေးလိုက်သည်။ “ ဟာကွာ.. အဲဒီလို.. မပြောစမ်းပါနဲ့.. ကိုကြီးရင်ထဲမှာ ဝမ်းသာ ဝမ်းနည်းကြီးဖြစ်နေလို့ပါကွာ...” “ ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဝမ်းသာ .. ဝမ်းသာ.. ရှင် ..ဒီထက်ပိုပြီး ဝမ်းသာရမဲ့စကား ကျမဆက်ပြောမယ်.. နားထောင်...” ဦးပွကြီး ရင်ထဲဆိုနှင့် ထိတ်လန့်ခြောက်ခြားသွားသည်။ တစ်သက်လုံး စိတ်မချမ်းသာမဲ့ စကားဖြစ်တော့မှာဟု စိတ်ထဲက ကြိုသိနေသည်။ “မပြောပါနဲ့တော့လား ကလေးရယ်.. ကိုကြီးမကြားပါရစေနဲ့တော့.. ” တုံ့ရီခြောက်သွေ့သော အသံအက်အက်ကြီးဖြင့် ပြောရင်း မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ခါ.. ခေါင်းကြီးကိုငိုက်စိုက်ချပစ်လိုက်မိလေသည်။ “ပြောရမှာပဲ.. ပြောမှကို ဖြစ်မှာ” ဟန်ပန် အပြည့်ဒေါသသံလေးနှင့် ပိုးဥက ဦးပွကြီး အနားသို့ကပ်လာပြီး ခါးထောက်ရပ်လိုက်သည်။ “ဒီမှာ ... ” ဦးပွကြီး ကြေကွဲစွာ မော့ကြည့်သည်။ မထိတထိမျက်နှာလေး နှင့် ပိုးဥက ဦးပွကြီးမျက်နှာကို ငုံ့ကြည့်ပြီး ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်သည်။ “ ရှင့်ကို ကျမ.. ဘာလို့လက်ထပ်ခဲ့တာလဲ ဆိုတော့.. ရှင့်ကြီးကို မခွဲနိုင်လို့တဲ့ သိပြီလား.. ” ပိုးဥက စကားဆုံးသည်နှင့် ကုတင်လေးဆီသို့ ချာကနဲပြေးကာ ခြင်ထောင်ကို ချပစ်လိုက်လေသည်။ ဦးပွကြီး ခေတ္တကြောင်နေပြီးမှ ကုတင်ဆီ အပြေးအလွှားပြေး တက်ခါ ခြင်ထောင်ကို ဖွင့်ဝင်လိုက်သည်။ “ အား.. လက်ကိုဖိတာ.. အရမ်းပဲ.. ” “ အို.. ဥံဖွ .. ဥံဖွ .. မိန်းမလေးနာသွားသလားဟင်...” “ ဘာ ..နာသွားတာလဲ ..အခုမှ.. ဟွန်း...” ဦးပွကြီးက လက်တိုလေးဝတ်ထားသော ပိုးဥ လက်မောင်လေးနှစ်ဖက်ကို ဆွဲလိုက်ရာ ဂျိုင်းမွေးရှည်ရှည်လေးများ ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။ “ပိုးဥ .. ” “ ဟင်.. ” “ပိုးဥ ဂျိုင်းမွေးလေးတွေ တွေ့တာနဲ့ ကိုကြီးဘာလို့ တောင်ရတာလဲ.. ဟင်...” “ အို .. ကြံကြံဖန်ဖန်.. ဘယ်သိမလဲ.. ” “ဂျိုင်းမွေးလေးတွေက မွေးနဲ့တူလို့လေ.. ” “ သွား ပေါက်တီးပေါက်ရှာ .. အိုး.. နေစမ်းပါအုံး.. စောကြီးရှိသေးတယ်... အလုပ်နဲ့ကွယ်.. ” ပိုးဥ အသံတိုးတိုးလေးနှင့် တားဆီး ပိတ်ပင်နေသည်။ ပိတ်ပင်နေသည့်ကြားမှ ဦးပွကြီးက ပိုးဥ ထမိလေးကို ဆွဲလှန်လိုက်သည်။ ဖွေးနု ..နုထွတ်သော နှုတ်ခမ်းထူထူကြီးကားကြွရွားဖုထစ်စွာ ပေါ်လာလေသည်။ “ ကိုကြီးတို့ မိန်းကလေးမွေးရင် တော့ သတိပေးရမယ် ..ပိုးဥရေ.. ” “ ဘာကိုလဲ.. ဟင်.. ” “လောကကြီးမှာ ဂျိုင်းမွေးမြင်ရုံနဲ့ တောင်တဲ့လူတွေ အများကြီးရှိတယ်.. အကျီလက်ရှည်ဝတ်ဖို့လေ ” “ ရှင့် သမီး ..ရှင်ရအောင်ပြော...” ပိုးဥ၏ ခိုးခိုး ခစ်ခစ်ရယ်သံလေးနှင့် ဦးပွကြီး၏ တဟားဟား အော်ရယ်သံကြီး က .. အိမ်ရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်သွားသော အတို့အထောင်စိုးမောင်နားထဲ ကန့်လန့်ကြီး ဝင်သွားတော့သတည်း....။

ပြီးပါပြီ..